

[Palle Simonsen]

I det erhvervspolitiske debatoplæg, vi har fået fra Industrirådet om industrien i fremtidens Danmark, siges der mange kloge ting, synes jeg nok, som regeringen kunne høste fordel af at følge, og selv om folketinget netop i går har haft en meget lang debat om dette, mener jeg alligevel, der er nogle grundprincipper, som også hænger sammen med og bør siges i sammenhæng med finanslovsforslaget.

I analysen fra Industrirådet siges det klart, at man ville det gode og fik det gode: et ekspansivt velfærdssystem, verdens højeste boligstandard og et velstandsniveau næsten uden sidestykke. Men for at gøre alt dette muligt lukkede man øjnene for, at man dermed tilsidesatte udviklingen af det produktionsunderlag, der skulle betrygge fremdriften. Denne slagsidepolitik har ført til, at den konkurrencedygtige industriproduktion er blevet for lille til at skaffe landet af med dets dobbeltproblem: arbejdsløsheden og uligevægten på betalingsbalancen over for udlandet. Industrien er derudover blevet stillet over for et vedvarende omkostningsproblem, der har ramt den på kapacitetsudnyttelsen ved at svække produktionens konkurrenceevne, og som følge heraf er det klart, at det er vanskeligt at øge væksten. Der er brug for, siges det i rapporten, at vi som lovgivere, i alt hvad vi foretager os, har dette mål for øje.

Det var nok kendetegnende for den debat, der var om erhvervspolitikken i går, at alle på en eller anden måde var positive over for en fornuftig erhvervspolitik, men at man ikke forstod det samme ved erhvervspolitik. Jeg tror, at det, det er afgørende for regeringen at forstå i denne sammenhæng, er, at industrien skal have mulighed for at tjene penge for at kunne investere i nye arbejdspladser. Det er først og fremmest på den måde, man skal løse arbejdsløshedsproblemet.

Hvad gør regeringen så på disse områder? Her kan vi tage nogle eksempler frem. Hvad angår f. eks. energipolitikken, erkender finansministeren i sin fremsættelsestale, at oliekrisen har ramt Danmark særlig hårdt, fordi vi er næsten 100 pct. afhængige af importeret energi. Derfor er det jo egentlig ejendommeligt, at netop den danske regering fortsat udskyder beslutningen om atomenergi, med den følge at usikkerheden om vor forsyningssituation forlænges og energiforsyningen yderligere fordyres. Finansministeren siger klart, at

der er et problem, men regeringen vil ikke bidrage til at løse det.

Hvad angår indkomstpolitikken, henstår løsningen på dyrtidsportionsproblemet, som også hr. Christophersen var inde på. Vi har nævnt dette problem før, men der er grund til at gentage det, indtil vi får regeringen til at deltage i en løsning af dette problem. Der skal ikke herske tvivl om, at vi har haft glæde af indkomstpolitikken, som den blev aftalt forud for perioden 1977-79, men vi må jo også erkende, at vi har henskuet ét problem, nemlig de dyrtidsportioner, der indbetales til ATP-fonden. Jeg tror ikke, det er nogen overdrivelse, når jeg siger, at der bliver tale om mindst fire, som henstår til 1979. Det er nødvendigt for erhvervslivet så hurtigt som muligt at få en afgørelse af, hvad der vil ske med disse dyrtidsportioner. Skal vi regne med lønstigninger på ekstra 10 pct. i 1979, eller kan der findes andre løsninger?

Vi er af den opfattelse, at man her skal bruge skattepolitikken. Vi skal hæve lønmodtagerfradraget, så det giver kompensation for dyrtidsportionerne. Det vil medføre det meget enkle, at lønmodtagernes realløn ikke forringes, og at erhvervslivets omkostninger ikke forøges. Ja, det turde være snublende nær, at man gik ind i en sådan løsning, der i virkeligheden tilgodeser alle parter. Og som baggrund for dette kommer selvfølgelig besparelser på de offentlige budgetter ind i billedet.

Vi har tidligere her i folketinget fremsat forslag om oprettelse af et såkaldt indkomstpolitisk kontaktorgan, hvor man i et forum bestående af repræsentanter for regering, folketing og arbejdsmarkedets parter kunne drøfte indkomstpolitik, skattepolitik osv. for at få en sammenhæng i disse ting. Dette lovforslag vil vi genfremsætte i nær fremtid, fordi vi mener, det er afgørende at få en løsning på dette problem så hurtigt som muligt i 1978.

Ser vi stadig væk på regeringens forhold til erhvervslivet, kunne vi også nævne usikkerheden omkring økonomisk demokrati – det skal jeg ikke hæfte mange kommentarer til på nuværende tidspunkt, det har vi jo brugt megen tid på at debattere i det foregående døgn – men det er klart, at der også her ligger et usikkerhedsmoment, som bør afvises, så erhvervslivet ved, hvilke muligheder man har.